

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Římskokatolická farnost Třinec**, IČ: 49591461, Třinec, Hřbitovní 6, zastoupen JUDr. Vlastimilem Burešem, advokátem se sídlem Šance 13, Mosty u Jablunkova, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Národní památkový ústav**, Valdštejnské náměstí 3, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. listopadu 2010, č. j.: MK 28830/2010 OLP,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále též „žalovaný“), jímž byly zamítnuty rozklady žalobce ze dne 4. 6. 2010 a ze dne 24. 6. 2010 a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 7657/2010 OPP ze dne 19.5.2010 (dále též „prohlášení Areálu za kulturní památku“), ve znění opravného rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 8856/2010 OPP ze dne 9.6.2010 (dále též „opravné rozhodnutí“), kterým byl prohlášen za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění rozhodném (dále též „zákon o státní památkové péči“) areál kostela sv. Alberta v Třinci na parc. č. 197, 205, 196, 206, k. ú. Třinec. Areál zahrnuje: 1) kostel sv. Alberta, na parc. č. 197; 2) faru č.p. 6 s ohradní zdí, Hřbitovní ul., na parc. č. 205; 3) domek zvoníka č.p. 7 s ohradní zdí a kůlnou, na parc. č. 196; 4) hospodářskou budovu, na parc. č. 206; 5) pozemky parc. č. 197, 205, 196 a 206, jež je ve vlastnictví účastníka řízení. Zároveň žalovaný dle § 70 správního řádu ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nahradil slovo „Albrecht“ slovem „Albert“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádával s námitkami žalobce obsaženými v rozkladech ze dne 4. 6. 2010 a ze dne 24. 6. 2010, týkajícími se nicotnosti

rozhodnutí z důvodu nesprávného označení kostela slovem „Albrecht“, namísto správného označení „Albert“. Žalobce vyloučil možnost omylu v označení osoby světce, jemuž byl kostel zasvěcen, jelikož žádný svatý Albrecht neexistuje a ani v Třinci není kostel sv. Albrechta. Žalobce byl přesvědčen, že se tak nemohlo jednat o chybu v psaní, neboť označení kostela svatého „Albrechta“ je obsaženo již v celém textu návrhu na prohlášení Areálu kulturní památkou, včetně fotodokumentace. Nicotnost napadeného rozhodnutí tak nemohla být zhojena ani vydáním opravného usnesení, neboť vychází z návrhu na prohlášení Areálu kulturní památkou, v němž je kostel označen názvem kostel svatého „Albrechta“. Dále namítal neodbornost podkladových materiálů pro prohlášení Areálu kulturní památkou. Konstatoval, že kostel nemá původní dlažbu ani střešní krytinu či okna. Zcela nestandardně byly kulturními památkami prohlášeny i hospodářské budovy na pozemku p.č. 206, přestože byly často přestavovány. Tvrdil, že správní orgán I. stupně při rozhodování o prohlášení Areálu za kulturní památku nepřihlédl k negativnímu stanovisku Městského úřadu Třinec, odboru školství, kultury a tělovýchovy ze dne 25. 2. 2010, č. j. MěÚT/08175/2010/ŠKaTv/Kr. V tomto stanovisku je jednoznačně uvedeno, že zde není dán důvod ochrany Areálu památkovým zákonem, neboť tento je vlastníkem pečlivě obhospodařován a udržován v dobrém stavu. Žalobce tedy dovodil, že prohlášení Areálu za kulturní památku je v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť se o něj řádně stará bez nutnosti státní ingerence, Přičemž v důsledku napadeného rozhodnutí bude žalobce ze zákona omezen v nakládání s Areálem. Tedy žalobce bude mít své povinnosti zachovány, avšak jeho naděje na získání benefitu ve formě finančních prostředků z rozpočtových prostředků státu na jeho údržbu bude mizivá, neboť na něj není právní nárok a je podmíněn mimořádnými okolnostmi. Žalobce tak vnímá prohlášení rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako jednostranné omezení jeho vlastnického práva, bez právního nároku na adekvátní náhradu. Navíc poukázal na to, že farní kostel Všech svatých v Třinci byl v roce 1964 památkovým úřadem vyškrtnut ze seznamu kulturních památek, aby mohl být zbourán ve prospěch provozu Třineckých železáren.

Žalovaný při posouzení odvolacích námitek zdůraznil, že obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a po řádném zhodnocení důkazů dospěl správní orgán I. stupně ke správnému právnímu závěru, že Areál vykazuje památkové hodnoty dle § 2 odst.1 písm. a) zákona o státní památkové péči a prohlásil jej za kulturní památku. Tento závěr byl v rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodněn.

Ohledně námítky nicotnosti správních rozhodnutí uvedl, že kostel sv. Alberta je místně znám také jako kostel sv. Albrechta. Poukázal na originální dobovou plánovou dokumentaci pocházející z let 1881 až 1883, kde se objevuje název kostela pouze jako „St. Albrechts-Kirche in Trzynietz“. Projekty byly zpracovávány pod vedením architekta Albína T. Prokopa z kanceláře Stavebního úřadu knížecí komory Těšínské. Jednalo se o správní orgán Rakousko-Uherské monarchie, která používala jako úřední řeč němčinu. Držitelem lenního a užívacího práva vévodství a knížecí Těšínské byl arcivévoda Albrecht Fridrich Rudolf Habsbursko-Lotrinský. Církev vyjádřila svou vděčnost stavebníku zasvěcením kostela sv. Albertu Jeruzalémskému. Veškerá dobová literatura uvádí zasvěcení ve tvaru „sv. Albrecht“. Proto v minulosti označení kostela často kolísalo mezi sv. Albertem a sv. Albrechtem a bylo používáno prakticky synonymicky. Dále uvedl, že v katastrálním území Třince se nenachází žádný další kostel sv. Alberta či sv. Albrechta. Odkázal na opravné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které zhojilo nesoulad označení kostela „sv. Albrechta“ na správné označení „sv. Alberta“. Kostel byl také řádně identifikován zevrubným popisem, fotodokumentací, uvedením vlastníka Areálu, parcelními čísly pozemků v daném katastrálním území a zákresem do katastrální mapy. Z uvedených identifikačních údajů, které odpovídají skutečnému stavu věci je zřejmé, že ve správním řízení nedošlo k věcnému omylu, či záměně objektu, nýbrž pouze k chybě v psaní, která byla následně řádně odstraněna

vydáním opravného usnesení ve věci, kterým bylo nesprávné označení kostela slovem „Albrecht“ nahrazeno slovem „Albert“.

Žalovaný k námitce neodbornosti podkladových materiálů pro vydání rozkladu napadeného rozhodnutí uvedl, že návrh na prohlášení Areálu za kulturní památku (dále též „návrh“) byl podán Národním památkovým ústavem. V návrhu bylo uvedeno, že soubor budov tvořících Areál byl vyprojektován kanceláří Stavebního úřadu knížecí komory Těšínské, vedoucím stavební správy komory Albínem T. Prokopem. Areál byl popsán tak, že jeho architektura je cihlová, novogotická, koncipována v jednotném autorském a architektonickém stylu, včetně vnitřního vybavení. Areál koresponduje s architekturou průmyslového Třince a zároveň jej zasazuje do širších, nadregionálních souvislostí. Kostel tvoří výraznou urbanistickou dominantu nad městem a společně s dalšími budovami souboru vytváří osobitý komplex historizujícího charakteru. Jde o nejvýraznější stavbu města Třince a okolí. Rovněž interiérové vybavení, vytvořené z podstatné části samotným architektem, si uchovává svou promyšlenou jednotu a patrný cit pro detail. Budova fary je pro kostel druhým dominujícím objektem souboru. Fara s hospodářským zázemím je podstatnou součástí kostela, podtržená jednotným materiálovým a formovým provedením. Zachována zůstala původní okna i dveře. Hospodářská budova je organicky propojena s farou a domkem kostelníka, jako výrazná součást souboru a je rovněž kvalitně provedena. Dále konstatoval, že k návrhu na prohlášení Areálu kulturní památkou se vyjádřil také odbor územního plánování, Stavebního úřadu a památkové péče Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který doporučil prohlášení Areálu za kulturní památku, neboť se jedná o velmi dobře dochovaný novogotický celek. Naopak nedoporučující stanoviska k návrhu vyjádřili jak odbor školství kultury a tělovýchovy Městského úřadu Třinec, tak jeho vlastník, oba s poukazem na nadbytečnost tohoto prohlášení, neboť Areál je v dobrém stavu.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou nevypořádání se se závěry stanoviska Městského úřadu Třinec, odboru školství, kultury a tělovýchovy ze dne 25. 2. 2010, č. j. MěÚT/08175/2010/ŠKaTv/Kr. Naopak zdůraznil, že správní orgán I. stupně dostatečně objasnil, z jakého důvodu jej nemůže akceptovat. Ve stanovisku totiž absentuje vyjádření k předmětu řízení, tj. zda-li předmětný Areál vykazuje či nevykazuje dostatečné památkové hodnoty dle § 2 zákona o státní památkové péči, což je jediné zákonné kritérium pro prohlášení věci za kulturní památku. Žalovaný se plně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že předmětem řízení není hodnocení záměru vlastníka věci, úvahy nad teorií památkové péče či skutečnost, že vlastník o Areál řádně pečuje a že nehrozí mu žádná újma.

Žalovaný rovněž odmítl námitku spočívající v pozdějších stavebních úpravách Areálu, kterými měl být odstraněn originální charakter jeho jednotlivých objektů. Souhlasil se správním orgánem I. stupně, že provedené stavební úpravy zásadním způsobem nedegradovaly památkové hodnoty Areálu. Konstatoval, že hospodářské budovy historicky a funkčně souvisí s kostelem a všechny jsou provedeny v jednotném architektonickém stylu, který koresponduje s architektonickým ztvárněním samotné stavby kostela.

Žalovaný akcentoval, že prohlášení Areálu kulturní památkou nelze podmiňovat poskytnutím státního příspěvku na jeho obnovu.

K odkazu žalobce na vyjmutí kostela Všech svatých v Třinci-Konské ze seznamu kulturních památek uvedl, že tato kauza nesouvisí s předmětem tohoto správního řízení a proto k ní nelze přihlížet.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě obdobně jako v rozkladech ve správním řízení nejprve uplatnil obecná tvrzení o tom, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Zásadního pochybení se měly správní orgány dopustit tím, že Areál prohlásily za kulturní památku, přestože jeho kulturní, historické a urbanistické hodnoty byly v návrhu na jeho prohlášení nesprávně nadefinovány. Kulturní hodnota Areálu nebyla vůbec zkoumána a posuzována v regionálních a územních souvislostech.

Žalobce brojil proti podjatému návrhu na prohlášení Areálu za kulturní památku s tím, že byl podán na základě podjatého podnětu H. W.. Tento měl s místním farářem dlouhodobé rozepře, které přerostly ve výhrůžky, že zařídí prohlášení kostela za kulturní památku.

Dále namítal procesní pochybení spočívající v tom, že přestože Městský úřad v Třinci písemným stanoviskem nedoporučil prohlásit Areál za kulturní památku, správní orgány toto stanovisko zcela ignorovaly.

Žalobce návrhu na prohlášení Areálu za kulturní památku vytýkal následující nedostatky. Jednak v návrhu připisované autorství plánů kostela Albínu T. Prokopovi není správné, neboť pro kostel vznikla řada odlišných návrhů a jednalo se tedy o práci celé knížecí kanceláře. Ani vlastnoruční podpis plánů tímto architektem nemusí prokazovat jeho autorství. Dále nesouhlasil s tvrzením, že vyhodnocení kostela jako nejvýraznější budovy města Třince a okolí je právně relevantním konstatováním. Poukázal současně na to, že jiné výrazné historické stavby v dané lokalitě jako je barokní zámek či evangelický kostel v Třinci, nejsou prohlášeny za kulturní památku. Rovněž sporoval nesprávný popis fotografií, které byly k návrhu přiložené, neboť např. na fotografii interiéru vlevo nahoře na stránce nejde o evangelijní, ale o epištolní stranu presbytáře. Také nesouhlasil s tvrzením o dochování Areálu v původním stavu, neboť okna a dlažby nejsou z podstatné části původní a část vitráží byla poškozena již za 2. světové války.

Žalobce namítal nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť nesprávné označení kostela v Areálu slovem „Albrecht“, jak bylo uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není písařskou chybou. Navíc rozhodnutí obsahovalo nesprávné patrocínium [poznámka soudu – „patrocínium“ = zasvěcení, pojmenování kostela po světcích], z čehož dovodil, že při publikování nebylo ověřeno, zda patrocínium skutečně existuje a do bádání tak byla vnesena věcná chyba, která se promítla jako faktografická chyba do rozhodnutí o prohlášení areálu kostela za kulturní památku.

Dále žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci, jelikož v rozhodnutí správních orgánů je uvedeno, že budovy Areálu se zachovaly ve své hmotě, exteriéru a interiéru s řadou původních architektonických prvků a detailů, ale z návrhu na prohlášení Areálu za kulturní památku vyplývá, že správnímu orgánu nebyl umožněn vstup do interiéru fary. Současně z rozhodnutí nevyplývá, že by příslušní pracovníci dodatečně prozkoumali interiér tohoto objektu.

Žalobce nesouhlasil s právním posouzením Areálu jako kulturní památkou, přestože nepopíral, že Areál vykazuje kulturní hodnotu novogotického souboru složeného z kostela a příslušejících budov. Poukázal však na tu skutečnost, že podobné novogotické areály jsou v Moravskoslezském kraji zastoupeny velmi početně, přičemž všechny nejsou kulturními památkami. Taktéž nesouhlasil s prohlášením celého Areálu, včetně domku zvoníka s ohradní zdí a kůlnou a hospodářských budov za kulturní památku. Rozsah uvedeného prohlášení je tak neadekvátní a nestandardní. Žalobce nespatřuje žádný přínos v napadeném rozhodnutí, naopak pouze zatíží již tak pracovně vytižené zástupce personálně poddimenzované farnosti neúměrnou administrativou.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správních orgánů I. stupně zrušil a žalobci přiznal náklady soudního řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o státní památkové péči a správním řádem. Zdůraznil, že správní orgány zjistily skutkový stav věci v potřebném rozsahu, náležitě se vypořádaly se všemi námitkami žalobce uplatněnými v průběhu řízení, shromážděné podklady pro rozhodnutí řádně vyhodnotily a věc správně po právní stránce posoudily tak, že Areál svým charakterem a podstatou vykazuje památkové hodnoty dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči. Souhlasil také s tím, že vlastník o Areál řádně pečuje a nehrozí mu žádná újma. Zdůraznil, že tyto skutečnosti však nemohou být důvodem pro negativní rozhodnutí o prohlášení Areálu kulturní památkou. Rozhodující hledisko pro prohlášení Areálu kulturní památkou je pouze zjištění, že Areál vykazuje památkové hodnoty dle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Nesouhlasil s námitkou nicotnosti napadených rozhodnutí, když nesprávné označení kostela jako „sv. Albrechta“ bylo zhojeno vydáním opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu. Areál, a tedy i kostel, byl ve správním spise řádně a dostatečným způsobem identifikován jeho zevrubným popisem, fotodokumentací, uvedením vlastníka Areálu, parcelními čísly pozemku v katastrálním území a zákresem do katastrální mapy. Z výše uvedených identifikačních údajů, které odpovídají skutečnému stavu, je zřejmé, že nemohlo dojít k věcnému omylu či záměně objektů. Poukázal také na skutečnost, že žalobce po celou dobu správního řízení námitku záměny jmen kostela nevzněl, tudíž sám neměl pochyb o předmětu řízení.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda žalobou napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu nesprávného označení kostela Areálu názvem kostel sv. „Albrechta“ namísto správného „Alberta“ a zda správní řízení vykazuje vady spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci, nevypořádání se žalovaného s námitkami žalobce v rozkladech a v nesprávném právním posouzení Areálu za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o stavební památkové péči.

Pro posouzení uvedených otázek soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovitě a movitě věci, popřípadě jejich soubory, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.

Podle § 3 odst. 1 věta první zákona o státní památkové péči ministerstvo kultury si před prohlášením věci za kulturní památku vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, pokud je již od těchto orgánů neobdrželo.

Předně žalobce namítal nicotnost správních rozhodnutí z důvodu nesprávného označení kostela Areálu názvem kostel sv. „Albrechta“ namísto správného „Alberta“.

Soud této námitce žalobce nepřisvědčuje a plně odkazuje na přiléhavé odůvodnění a rozbor užívání jména „sv. Albrecht“ ve vztahu k dotčenému kostelu učiněný žalovaným.

Soud nejprve poukazuje na judikaturu správních soudů, v níž se povahou institutu nicotnosti zabýval Nejvyšší správní soud zejména v rozsudku ze dne 17. července 2013, č. j. 6 Ans 3/2013-31 a rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. května 2008, č. j. 8Afs 78/2006-74. Rozšířený senát uvedl, že: *„nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou, vzhledem ke své povaze, vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejně mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. Judikatura dospěla k závěru, že vady takové intenzity, které způsobují nicotnost rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“*

Dle názoru soudu z výroku a z následného odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že správní orgán I. stupně v důsledku písařské chyby označil nesprávným názvem kostel nacházející se v Areálu názvem kostel sv. „Albrechta“ namísto „Alberta“. Tuto nesrovnalost následně, způsobem předpokládaným správním řádem, napravil vydáním opravného usnesení. Nadto v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí objasnil důvod této nepřesnosti, chyby v psaní, které se dopustil zcela jasným a jednoznačným způsobem. Soud zdůrazňuje, že Areál, jehož součástí je i kostel sv. Alberta, byl dostatečným způsobem specifikován jeho zevrubným popisem, fotodokumentací, uvedením vlastníka Areálu, konkrétními parcelními čísly pozemků a budov, na kterých se rozkládá, tudíž zde nemohla vzniknout pochybnost ani na jedné straně sporu, jaký konkrétní kostel je rozhodnutím správních orgánů dotčen. O tomto svědčí rovněž ta skutečnost, že žalobce po celou dobu správního řízení na tuto nepřesnost neupozornil a neohradil se způsobem uvedeným následně v žalobě. Navíc žádný jiný kostel sv. Alberta v dotčené územní lokalitě neexistuje. Nemůže jít tedy v žádném případě o vadu správního rozhodnutí, která by způsobila jeho vnitřní rozpornost, či která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím spíše se nejedná o vadu natolik intenzivní, aby způsobila nicotnost rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž s ohledem na veškeré podstatné specifikace dotčeného areálu zřejmé, že kostel, který byl prohlášen za kulturní památku, je kostel sv. Alberta v Třinci.

Žalobce dále namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu. Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci měl spočívat v nesprávném vyhodnocení podkladů pro prohlášení Areálu za kulturní památku. Žalobce zejména poukazoval na chybně popsané fotografie, které byly přiložené k návrhu, sporoval vlastní tvůrčí podíl architekta Albína T. Prokopa na výstavbě kostela. Soud tyto námitky vyhodnotil tak, že směřují k nesprávnosti závěrů správního orgánu o významu a historické a umělecké hodnoty kostela sv. Alberta. Nesrovnalost označení strany presbytáře jako epištolní a nikoli evangelijní, soud posoudil jako pouhou nepřesnost v popisu k fotografii kostela v Areálu. Dále žalobce rozporoval význam architekta Albína T. Prokopa při výstavbě kostela s tím, že jeho autorství není zcela prokázáno, jakožto výlučné. K tomuto soud uvádí, že správní orgány autorství jmenovaného stavitele vzaly v potaz, nebylo však hlavním důvodem, pro který byla existence kulturní hodnoty Areálu shledána. Správní orgány konkrétně popsaly jednotlivé prvky stavby, v nichž spatřovaly jejich jedinečnost a unikátní hodnotu. Správně vyzdvihly i jejich vysokou uměleckou hodnotu a jednotu stylů. Nadto

protichůdnost některých skutkových podkladů nemusí vést správní orgán nutně k zadávání ani znaleckých posudků.

Soud k námitce žalobce spočívající v podjatém vztahu osoby, která iniciovala prohlášení areálu za kulturní památku, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6A 106/2002-81, ve kterém se uvádí: „*Námitka spočívající v tom, že důvod podání návrhu na prohlášení domu za kulturní památku (§ 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči) byl ryze účelový, protože tak mělo být zabráněno jeho demolici, není právně významná; brojí totiž proti vnitřním motivům iniciátorů tohoto správního řízení (které není řízením návrhovým). Soudní přezkum se však týká toliko průběhu a výsledku řízení.*“ Jak tedy již správně uvedl žalovaný, důvod podání návrhu na prohlášení Areálu za kulturní památku je irelevantní, neboť ve správním řízení bylo pouze zkoumáno, zda-li Areál je či není kulturní památkou dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči.

Soud nevěšel ani na námitku žalobce, týkající se nevypořádání se správními orgány s negativním stanoviskem Městského úřadu v Třinci, odboru školství, kultury a tělovýchovy ze dne 25. 2. 2010 č. j. MěÚT/08175/2010/ŠKaTv/Kr. Odůvodnění stanoviska bylo postaveno na tvrzení, že vlastník o Areál řádně pečuje. Soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18.6.2009 č. j. 11 Ca 159/2008-60 v němž je konstatováno, že vyjádření obecního úřadu obce s rozšířenou působností, stejně jako vyjádření krajského úřadu dle § 3 odst. 1 zákona o státní památkové péči není tzv. závazným stanoviskem ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu. Proto žalovaný postupoval správně, když stanovisko Městského úřadu v Třinci, hodnotil jako každý jiný podklad dle své úvahy, přičemž přihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Přičemž argument výkonu řádné péče vlastníka o Areál je v daném řízení zcela bezpředmětný, neboť v tomto řízení jsou podstatná kritéria vyplývající z § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči tj. skutečnosti, zda kostel, resp. celý Areál je významným dokladem historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob, do současnosti, jako projev tvůrčí schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro její umělecké hodnoty. Zákon jiná kritéria pro rozhodování v takovéto věci nestanoví.

Soud vyhodnotil jako nepodstatné tvrzení žalobce, že podobné novogotické areály v Moravskoslezském kraji nejsou prohlášeny kulturními památkami a že jiný kostel, který byl původně prohlášen za kulturní památku, byl následně zbořen. Soud zdůrazňuje, že každá movitá či nemovitá věc je individuální a poukaz žalobce na jiné věci, které nemají s předmětem tohoto řízení žádnou souvislost, je irelevantní. Z faktu, že určitý objekt nebyl dosud památkově chráněn, a proti záměru vlastníka, který má odlišný způsob nahlížení na hodnotu objektu, přestože je nepopiratelné, že je jeho péče o objekt řádná a náležitá, nemůže založit legitimní očekávání, že k památkové ochraně takového objektu nemůže dojít. Soud poznamenává, že proces posuzování kulturní, architektonické a urbanistické hodnoty, v souvislosti s památkovou ochranou je procesem v čase proměnlivým. Stejně jako se v čase, v souvislosti s vývojem a změnami v území mění kulturní význam posuzovaných věcí. Posun v nahlížení na takovýto objekt nemusí být nutně podmíněn změnami skutkových okolností, např. poměrů v lokalitě, kde se objekt nachází, ale může pramenit i z posunu náhledu na to, co je hodnota, kterou je třeba památkově chránit. Nejde o výraz libovůle orgánů památkové ochrany, nýbrž o výraz dynamiky společenského chápání zákonem chráněných hodnot. Tedy posouzení, zda určitá věc může být prohlášena za kulturní památku, je otázkou právní, k níž je příslušný výlučně orgán památkové péče.

Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce spočívající v nesprávném právním posouzení Areálu jako kulturní památky z důvodu výkonu řádné péče vlastníka. Soud v tomto případě dospěl k závěru, že správní orgány pečlivě posoudily existenci kulturních, uměleckých a historických znaků Areálu dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči, neboť zjistily, že Areál tvoří unikátně ucelený soubor v jednotném architektonickém

stylu z rezného zdiva. Areál se zachoval ve své hmotě, exteriéru a interiéru, s řadou původních architektonických prvků a detailů. Zároveň jednotlivé objekty tvoří harmonický celek vzhledem ke svému jednotnému materiálovému a formálnímu provedení. Rovněž zdůraznily, že Areál tvoří i jednu z dominant města Třince a má neopominutelný urbanistický význam. Soud podotýká, že v tomto řízení jde o střet obecného zájmu na ochranu kulturních památek a individuálního zájmu vlastníka na užívání nemovitosti dle jeho představ. Je-li však dostatečně prokázán veřejný zájem na omezení vlastnického práva (zde je zákonným důvodem existence památkové hodnoty posuzovaného objektu), musí je vlastník strpět. Samotný fakt, že vlastník s tímto omezením nesouhlasí, nepočítal s ním, není na něj personálně a administrativně připraven, nemohou vést k rezignaci na památkovou ochranu objektu, jsou-li proto splněny zákonné podmínky. Podstatnou, z hlediska věcného posouzení sporné věci, je otázka, zda Areál skutečně vykazuje znaky kulturní památky. Posuzování míry historické, umělecké, vědecké a technické hodnoty konkrétních objektů je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitelů; hodnotící kritéria jsou zde jen obtížně kvantifikovatelná (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6A 25/2002-42 a rozsudek ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8Afs 127/2005-71). Soud dospěl k závěru, že na základě výše uvedených zjištěných skutečností správní orgány dospěly ke správnému názoru o existenci významných kulturních, uměleckých a historických hodnot Areálu, čímž došlo k naplnění podstatných kritérií dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči pro prohlášení Areálu kulturní památkou. Zároveň soud v napadených rozhodnutích nenalezl absenci řádného porovnání zájmu na památkové ochraně na straně jedné a zájmu vlastníka Areálu na straně druhé, coby výrazu selektivního přístupu k podkladům.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nicotným aktem a bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková